

ŽIVOT PANNY MÁRIE

VO VIDENIACH

Luisy Piccarrey

CESTA
DO KRÁĽOVSTVA
BOŽEJ VÔLE

ŽIVOT
PANNY MÁRIE

ŽIVOT PANNY MÁRIE

VO VIDENIACH

Luisy Piccarrey

CESTA
DO KRÁĽOVSTVA
BOŽEJ VÔLE

Z talianskeho originálu:

La Regina del Cielo nel Regno della Divina Volontà

Vydal: Zachej.sk, 2021

Preklad: Martin Csontos

Grafika: © bookwork.sk

Jazyková korektúra: PhDr. Adriana Matoláková, PhD.

ISBN: 978-80-8211-303-0

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať v žiadnej podobe ani žiadnym spôsobom (elektronicky, mechanicky, fotokópiami ani iným spôsobom) bez súhlasu vlastníka autorských práv.

„*K*ed' si spomedzi ľudskej rodiny vyvolím nejaké stvorenie na poslanie, ktoré má priniesť všeobecný úžitok, prvá vec, ktorú urobím, je, že ho obdarím všetkými mysliteľnými dobrami. To preto, aby vyvolená osoba oplývala prekypujúcou plnosťou dobra, ktorú má sprostredkovať iným, aj keď oni si možno nevezmú všetko, čo sa im ponúka. Toto sa odohralo v prípade Nepoškvrnenej Kráľovnej, ktorá bola vyvolená, aby sa stala Matkou večného Slova, a teda aj Matkou všetkých vykúpených: všetko to, čo majú robiť, a všetko dobro, ktoré majú prijať, bolo uložené a upevnené v duši vládkyne neba, akoby do slnečného kotúča. To všetko preto, aby sa život každého vykúpeného otáčal okolo slnka, ktorým je naša nebeská Matka. Ona, naša najnežnejšia Matka, totiž nerobí nič iné než to, že kúpe svoje deti vo svojich lúčoch, aby ich sýtila svojím svetlom, svätosťou a materinskou láskou. Kto však dokáže spočítať, koľké z lúčov, ktoré rozsieva, padnú bez úžitku na zem, pretože stvorenia ich neprijmú, lebo nie všetky sa vinú k svojej nebeskej Matke?“

prevzaté z: LUISA PICCARRETA, PFDV: *LIBRO DI CIELO*,
ZVÄZOK 23, 22.12.1927)

*P*ôvodný rukopis tohto diela z pera Božej služobníčky Luisy Piccarrety je označený dátumom 6. máj 1930. Ide o tridsaťjeden meditácií na mesiac máj. Okrem nich obsahuje táto knižka aj iné rozjímania, napísané pri iných príležitostiach. Luisa Piccarreta v nich kontemplatívne uvažuje o ďalších udalostiach a tajomstvách zo života Panny Márie.

Knihu zostavil don Benedetto Calvi, posledný spovedník Luisy Piccarrety.

Prvé vydanie tejto knihy s názvom *La Vergine Maria nel Regno della Divina Volontà* bolo vydané v roku 1932.

Druhé vydanie s názvom *La Regina del Cielo nel Regno della Divina Volontà* vyšlo v roku 1933 a tretie vydanie, rozšírené o prílohy, s rovnomeným názvom bolo publikované v roku 1937.

Predhovor

*D*ržíte v rukách slovenské vydanie knihy *Život Panny Márie vo videniach Luisy Piccarrety* z pera talianskej vizionárky. Môžem povedať, že slovenský preklad sa nerodil ľahko, pričom to nebolo spôsobené ani tak náročnosťou textu ako skôr zložitosťou obdobia, ktorým prechádza naša spoločnosť i celý svet. Človeka sa v týchto chvíľach môže zmocniť dojem, že Boh skryl svoju tvár. Keď som dokončoval prácu na preklade, táto ubíjajúca atmosféra bola ešte zosilnená sychravou januárovou scenériou, ktorá vládla za oknami. V jednom okamihu som si zrazu uvedomil zvláštny kontrast medzi textom tohto prekladu a okolnosťami jeho vzniku – Piccarretin pôvodný spis má totiž formu májovej pobožnosti. Irónia osudu? Myslím, že nie. Skôr lúč nádeje. Úsmev neba. A vôbec nie ironický.

Životopisná črta Božej služobníčky Luisy Piccarrety¹

Božia služobníčka Luisa Piccarreta sa narodila 23. apríla 1865 v juhotalianskom meste Corato ako piata z ôsmich dcér vyrastajúcich v jednoduchej roľníckej rodine. Ako deväťročná pristúpila k prvému svätému prijímaniu a zároveň s ním prijala aj sviatosť birmovania. Hneď potom začala vo svojej duši vnímať Ježišov hlas, ktorý sa stal jej vnútorným učiteľom. On sám ju viedol cestou duchovného života a učil ju zriekať sa vlastnej vôle, aby ho mohla skutočne milovať. Keď mala trinásť rokov, pocítila, že by sa mala naplno pohrúžiť do skutočnosti Ježišovho umučenia, a začala o ňom dennodenne rozjímať. Potom nasledovalo dlhé obdobie duchovnej suchopárnosti a intenzívnych útokov zlých duchov.

Luisini rodičia si všimli jej intenzívny vnútorný život, až keď mala sedemnásť rokov. V tom čase sa u nej začal čoraz častejšie objavovať tajomný stav utrpenia sprevádzaný stratou vedomia a následným stuhnutím tela. Frekvencia tohto javu časom natolko stúpila, že Luisa zostala pripútaná na lôžko. Zažívala pritom nepochopenie zo strany svojej rodiny a musela sa podrobiť početným vyšetreniam rodinného lekára. Napriek všetkej snahe nebol schopný stanoviť diagnózu, a tak mu neostávalo nič iné, než navrhnúť rodine, aby zavolali kňaza. Na veľké prekvapenie všetkých zúčastnených osôb ju kňazovo požehnanie okamžite vyslobodilo zo stavu telesnej slabosti. Kňaz ju navštevoval ešte štyri roky, pričom jej pri každom návrate tohto tajomného stavu udeľoval požehnanie. Okolo roku 1886 sa u Luisy objavil ďalší mimoriadny feno-

¹ Spracované podľa: <https://www.luisapiccarretaofficial.org/biography>.

mén, ktorý ju sprevádzal po celý život – zakaždým, keď požíla jedlo, sa jej hneď pri prvom hlte urobilo nevoľno a celé ho vyvrátila. Každý z prítomných pritom dosvedčoval, že jedlo malo vždy veľmi dobrú kvalitu a príjemne voňalo.

V druhej polovici novembra 1887 Luisa so súhlasom svojho spovedníka privolila na Ježišovu požiadavku, aby zostala pripútaná na lôžko (hoci jej telesné zdravie si to vôbec nevyžadovalo), a tak sa mu dobrovoľne ponúkla ako živá obeť. Spočiatku si myslela, že tam zostane najbližších štyridsať dní a bude vyprosovať skončenie práve prebiehajúcej vojny v Afrike, no neskôr pochopila, že Ježiš od nej žiada, aby túto obeť prinášala po celý zvyšok svojho života. A tak aj urobila – zostala pripútaná na lôžko až do smrti, teda celých šesťdesiat rokov. Netrpela pritom žiadnou chorobou a nikdy sa u nej neobjavili preležaniny. V nočných hodinách, keď upadala do svojho zvyčajného stavu telesnej slabosti sprevádzaného „skamenením“ celého tela, jej duša často opúšťala telo a stretávala sa s Ježišom, aby počúvala jeho ponaučenia.

Z dôvodu Luisinej mimoriadnej ostýchavosti existoval len jeden človek, ktorý vedel, čo sa odohráva v jej duši – jej spovedník. Po čase ho vystriedal iný kňaz, ktorý jej pod sľubom poslušnosti nariadil, aby si začala viesť duchovný denník, do ktorého si mala starostlivo zaznamenávať všetko, čo uvidí a začuje počas svojich mystických vytržení. A tak sa k obeť pripútanosti na lôžko pridružil aj „kríž písania“, ktorému zostala skalopevne verná – od 28. februára 1899 do 28. decembra 1938 zapísala okolo desaťtisíc strán. Dva mesiace po tom, čo si začala viesť denník, ju spovedník požiadala, aby si zapísala aj spomienky na svoj dovtedajší život. Tak sa zrodila jej duchovná autobiografia, v ktorej zaznamenala priebeh svojej životnej púte od svojho deviateho roka.

Hoci sa tomu všemožne vyhýbala, Luisa začala priťahovať záujem okolia, čo vzbudilo podozrenie v miestnom arcibiskupovi Tommasovi de Stefanovi, ktorý v roku 1902 zakázal jej sposedníkovi navštevovať ju, aby ju vymanil zo stavov jej mystickej stuhnutosťi. Zákaz však platil len zopár týždňov. Nasledujúceho roka ju arcibiskup de Stefano osobne navštívil, aby zistil, ako sa veci v skutočnosti majú. Po tomto rozhovore sa jeho pochybnosti rozplynuli, takže v oficiálnej správe o „prípade Piccarreta“, ktorú spísal, k nej zaujal kladné stanovisko. Aj jeho nástupca arcibiskup Francesco Paolo Carrano sa s Luisou osobne stretol a v roku 1908 vymohol od Svätej stolice povolenie umožňujúce sláviť v Luisinom dome každodennú svätú omšu. Keď v roku 1910 otec Hannibal di Francia (ktorý žil v rokoch 1851 – 1927 a po smrti bol vyhlásený za svätého) otvoril v Trani, meste ležiacom neďaleko Corata, sirotinec pre dievčatá, arcibiskup sa pred ním zmienil o Luise a jej denníku. Otca Hanibala to veľmi zaujalo a po krátkom čase sa medzi ním a Luisou rozvinula čulá korešpondencia. Luisina spiritualita ho okamžite očarila, takže napokon nezostalo len pri listoch, ale začal ju aj pravidelne navštevovať.

Tento kňaz svätého života nám v úvode k Luisinej knihe s názvom *Hodiny utrpenia nášho Pána Ježiša Krista*, ktorá obsahuje Luisine texty týkajúce sa Ježišovho umučenia a ktorej vydanie sám inicioval, zanechal cenné svedectvo o tom, ako pôsobila na tých, ktorí za ňou prichádzali, neraz aj z veľkej diaľky. „Táto nevesta ukrižovaného Ježiša, ktorá noc čo noc zažíva bolestivé stavy vytrženia a utrpenia najrozličnejšieho druhu, cez deň sedí na svojom lôžku a pokojne sa venuje svojmu čipkárskemu remeslu – cez jej zjav nepresvitá ani len kúsoček utrpenia, ktoré prežila počas predchádzajúcej noci.

V jej výzore a vystupovaní nie je nič, čo by budilo dojem, že v jej vnútri sa odohráva niečo výnimočné a nadprirodzené. Práve naopak, javí sa ako celkom zdravá, šťastná a veselá osoba. Rozpráva, vedie rozhovory a keď to nie je nemiestne, zo srdca sa zasmieje. Návštevníkov, ktorých prijíma, však nie je veľa. Z času na čas sa jej nejaké utrápené srdce zdôverí so svojou bolesťou a prosí ju o modlitby. Ona ho vždy láskavo vypočuje a poteší v jeho trápení, no nikdy nevyslovuje prorocktva, nikdy sa ani len v náznaku nezmieňuje o svojich zjaveniach. Veľká útecha, ktorú prináša uboleným dušiam, je zakaždým jedna a tá istá: Božia vôľa.“

Úcta a oddanosť, ktorú prechovávala voči otcovi Hanibalovi, priviedli Luisu k tomu, že krátko po jeho smrti prijala pozvanie presťahovať sa do novovybudovaného rehoľného domu dcér Božej horlivosti – ním založenej rehoľnej kongregácie, ktorý vyrástol v Corate a bol zasvätený Božej vôli. Od 7. októbra 1928 tu našla nový domov.

V roku 1930 sa vynorili prvé nedorozumenia týkajúce sa Luisinej osoby a spisov, čo viedlo k tomu, že Posvätné oficium (dnešná Kongregácia pre náuku viery) vydalo upozornenie ohľadom údajného finančného zisku, ktorý jej mal plynúť z publikovania vlastných spisov, a skutočnosti, že na vymanenie sa zo svojich extatických stavov potrebuje kňaza. Kompetentné cirkevné authority na to okamžite zareagovali – zakázali Luise publikovanie ďalších spisov. Vyšetrovanie Posvätného officia dosiahlo vrchol svojej intenzity v roku 1938 a viedlo k dvom nečakaným a pre Luisu veľmi bolestným opatreniam – v máji toho istého roka jej bolo zhabaných tridsaťštyri zosíťov, v ktorých si viedla svoj duchovný denník, a v júli 1938 Posvätné oficium nariadilo, aby všetky jej dovedty publikovateľné spisy boli zaradené na zoznam zakázaných kníh.

Hoci už bola celkom vyčerpaná, zozbierala všetky svoje vnútorné sily a napísala list, v ktorom sa úplne podriadila autorite Cirkvi, pričom odvolala a odsúdila všetky pasáže svojich spisov, ktoré boli zo strany Cirkvi vyhlásené za spor-
né. Verejne ponížená musela opustiť inštitút dcér Božej hor-
livosti a presťahovať sa do istého súkromného domu, kde
prežila posledné roky svojho života.

„Svätá Luisa – ako ju zvykli nazývať jej rodáci – zomrela
ráno 4. marca 1947 po ťažkom zápale pľúc. Bezprostredne
po jej smrti sa objavil zvláštny úkaz – jej telo nebolo zasiah-
nuté posmrtnou stuhnutosťou. Tri dni mohli k nemu voľne
prichádzať ľudia a každý z nich si hneď všimol, že jej končatiny
zostali také ohybné ako za života. To platilo o celom jej
tele s výnimkou niektorých chrbových stavcov, čo znemož-
nilo jeho uloženie do rakvy. Z toho dôvodu museli vyrobiť
špeciálnu truhlu, kam ju mohli uložiť v sediacej polohe, teda
tak, ako si ju všetci pamätali. Na jej pohrebe sa zúčastni-
li zástupy ľudí, ktorí sa tam zišli z rozličných kútov krajiny.
Bola to udalosť veľkého cirkevného významu a významný
deň pre celé mesto Corato.

V apríli 1947 arcibiskup z Trani Francesco Paolo Petro-
nelli vydal nariadenie zozbierať informácie na rehabilitáciu
Luisy zo strany Svätej stolice a o rok neskôr jeho nástup-
ca arcibiskup Reginaldo Giuseppe Maria Adazzi OP vydal
povolenie vytlačiť sériu obrázkov s Luisinou podobizňou
a malou relikviou, pričom jej udelil titul Božia služobníč-
ka a povzbudil miestnych veriacich, aby prostredníctvom
modlitby, špeciálne zostavenej na tento účel, prosili Boha
o jej blahorečenie.

V roku 1987 arcibiskup Giuseppe Carata podnietil vznik
asociácie, ktorej úlohou malo byť zhromažďovanie svedec-

tiev a predmetov, ktoré patrili Luise Piccarrete. V roku 1994 arcibiskup Carmelo Cassati dostal od Kongregácie pre kauzy svätých povolenie otvoriť diecézny proces skúmania jej života, čností a povesti svätosti. Proces sa skončil v roku 2005 tým, že ho oficiálne uzavrel jeho nástupca arcibiskup Giovan Battista Pichierri.

Život Panny Márie vo videniach Luisy Piccarrety

Spis mystičky, ktorý držíte v rukách, sa z hľadiska témy i formy spracovania radí medzi mariánsku literatúru – pozostáva zo zbierky mariánskych meditácií a modlitieb určených na mesačnú súkromnú pobožnosť. Pri jeho čítaní zreteľne vystupuje do popredia najmä jeho meditačný charakter, ktorý sa prejavuje v skutočnosti, že namiesto toho, aby čitateľa zahŕňal množstvom nových informácií, sústreďuje sa na jednu ústrednú tému – Božiu vôľu², ku ktorej sa v celom texte ustavične vracia a ktorú rozvíja s cieľom umožniť čitateľovi vnútorné precítenie skutočnosti, že Božia vôľa je najvyššie dobro, ktoré ho má priviesť k bezvýhradnému stotožneniu sa s Božím plánom pre jeho život.

Nenáhlivý meditatívny charakter tohto spisu môže pre nejedného súčasného človeka, vystaveného nepretržitým tokom informácií a obrazov predstavovať nemalú ťažkosť, za ktorou však môže vytušiť pozvanie vnútorne sa stíšiť a zatahnuť na hĺbku. Je to pozvanie prerušiť bezhlavú jazdu po

² Božia vôľa nehrá centrálnu úlohu len v tomto spise, ale aj v celej Luisinej spiritualite.

„mediálnej diaľnici“, zabočiť na tiché odpočívadlo a preladiť na meditačnú vlnovú dĺžku.

Okrem pokojného, rozjímavého spádu textu môžu moderného čitateľa vyrušovať aj niektoré formulácie, ktoré sa môžu javiť ako prehnane emotívne, ba v niektorých prípadoch až vieroučne sporné. Pokiaľ ide o eventuálne výhrady voči emocionálnemu náboju textu, je namieste vziať do úvahy, že tak isto ako každý iný, či už profánny, alebo náboženský text, aj tento spis na sebe nesie pečať svojej doby a osobnosti autora. Túto pečať treba rozlomiť a preniknúť do jadra jeho posolstva. Čo sa týka otázky pravovernosti, ide o problém, ktorý sa pri spisoch mystikov vynára pomerne často. Nie však z toho dôvodu, že by títo ľudia mali vo všeobecnosti silnejšiu tendenciu odkláňať sa od ortodoxnej náuky viery, ale pre špecifickosť jazyka používaného na opis mystických skúseností. Tento rozdiel môžeme ilustrovať na odlišnosti medzi jazykom fyziky a jazykom poézie – keď básnik napíše, že slniečko sa usmieva, z hľadiska fyziky je to, prirodzene, nezmysel, no tak básnici, ako aj fyzici za normálnych okolností vnímajú a rešpektujú rozdiely medzi jazykmi svojich profesií, takže v praxi nevzniká nijaká ťažkosť. Analogickým spôsobom, keď mystik napíše: „Boh a ja sme jedno“, zo striktného teologického hľadiska ide o vieroučný „prešlap“, no mystik v skutočnosti nevybočuje z hraníc ortodoxie, lebo jeho vyjadrenie nehovorí nič o Božej podstate, ale o jeho osobnom prežívaní vzťahu k Bohu, o pocite dokonalej jednoty s ním.

Toľko k spôsobu, akým je napísaný tento spis. Pozrime sa teraz v krátkosti na jeho obsah. Ako už bolo spomenuté, jeho ústrednou témou je Božia vôľa, presnejšie povedané, bezpodmienečné podriadenie sa Božej vôli. Z pohľadu

súčasného človeka ide o dávno prekonaný prežitok, pozostatok stredoveku, ktorý je výrazom snáh o vzkriesenie starozákonnej teokracie. Nemožno poprieť, že tento názor v sebe obsahuje oprávnené varovanie – ak by sa niekto pokúšal urobiť z Božej vôle politický princíp, treba ho zastaviť skôr, než bude neskoro. Toto však nie je Piccarretina ambícia. Keď píše o podriadení sa Božej vôli a nastolení jej vlády, robí to v línii ortodoxnej katolíckej náuky, vyzdvihujúc skutočnosť, že Boh rešpektuje slobodu každého človeka, čo znamená, že vládu svojej vôle nechce nastoliť politickými prostriedkami, ale mocou svojej lásky, a za žiadnych okolností to neurobí bez nášho súhlasu. Je príznačné, že Boh je na viacerých miestach tohto spisu opísaný ako pokorný prosebník, plachý nápadník, ktorý klope na dvere svojej vyvolenej – ľudskej duše.

Tak či onak, aj v prípade, že obavy z politického zneužitia konceptu Božej vôle sa rozptýlili, zostáva otázka, či bezpodmienečné podriadenie sa Bohu predsa len neuvrhne človeka do určitého druhu otroctva – aj keď nie politického, tak prinajmenšom psychologického. Akú odpoveď na túto obavu dáva Piccarreta? Neponúka nám teoretickú analýzu vzťahu Božej a ľudskej slobody, zato však na mnohých miestach svojho spisu veľmi expresívne zdôrazňuje, že jediným dôvodom, prečo od nás Boh žiada, aby sme sa podriadili jeho vôli, je, že túži, aby sme boli slobodní a šťastní.

Na vysvetlenie toho, prečo nás plnenie Božej vôle vedie k šťastiu, môžeme uviesť príklad. Predstavte si, že by ste si kúpili auto – šikovné mestské vozidlo na benzínový pohon. Po nejakom čase zistíte, že nejakým činom prišlo k výraznému zlacneniu nafty, ktoré by podľa spoľahlivých informácií malo trvať dlhší čas. Aby to nebolo málo, práve sa nachádzate v si-

tuácii, že máte hlboko do vrecka. Poviete si: bolo by fajn, keby moje auto jazdilo na naftu. Lenže nejazdí, takže vám ani vo sne nenapadne natankovať doň naftu. Podriadili ste sa pokynom výrobcu, ktorý hovorí, že do nádrže vášho auta patrí len benzín a nič iné. Ak by ste sa skutočne ocitli v takejto situácii, považovali by ste to za obmedzovanie svojej slobody? Odpoveď je, myslím, jasná. Tá istá pointa figuruje aj v otázke Božej vôle. Podľa kresťanskej náuky je Boh stvoriteľom alebo, ak chcete, „konštruktérom“ sveta. No a podobne ako súčasní výrobcovia aj on nám dáva k dispozícii „návod na použitie“ sveta, respektíve „návod na (pou)žitie“ nášho života. Je obsiahnutý predovšetkým v Biblii a náuke Cirkvi. To, že nás vyzýva, aby sme sa ním riadili, nie je jeho despotická svojvôľa, ale výraz jeho láskyplnej starostlivosti o naše dobro a šťastie. Najvýrečnejším prejavom jeho lásky je však to, že on – všemohúci Boh – sa skláňa pred našou slobodou. Prichádza k nám a pokorne prosí o našu lásku, lebo vie, že šťastie nájdeme len vtedy, keď mu slobodne otvoríme svoje srdcia. Toto otvorenie sa Bohu je v spisoch mystikov často nazývané sobášom duše s Bohom. Sobáš je radostná udalosť a zároveň prijatie záväzku. Radosť a záväzok nie sú v protiklade, naopak, navzájom sa predpokladajú. Všetci sa túžime vzniesť a prežívať radosť z voľnosti. Krídla slobody nám však narastú až vtedy, keď prijmeme jarmo Božej vôle. To je posolstvo Piccarretinej knihy vyjadrené v kocke.

Všetkým čitateľom prajem, aby z nej načerpali hojné duchovné obohatenie a vytrvalosť na ceste k slobode Božích detí.

MARTIN CSONTOS

Materinská výzva Kráľovnej nebies

Moja najdrahšia dcéra,

pociťujem neodolateľnú túžbu zostúpiť z neba, aby som ťa mohla viditeľne zahrňať svojou materinskou prítomnosťou. Ak mi zachováš svoju dcérsku lásku a vernosť, navždy zostanem v tvojej duši, aby som ti bola učiteľkou, vzorom, príkladom a najnežnejšou Matkou.

Prichádzam ťa pozvať, aby si vstúpila do kráľovstva svojej Matky, teda do kráľovstva Božej vôle, a klopem na dvere tvojho srdca, aby si mi otvorila. Uvedomuješ si to? Svojimi vlastnými rukami ti dávam do daru toto slovo: predkladám ti ho s materinskou starostlivosťou, aby si sa prostredníctvom neho naučila žiť z nebeských vecí a zanechala tie pozemské.

Toto slovo je z čistého zlata, dcéra moja, prinesie ti duchovné bohatstvo i pozemské šťastie. Nájdeš v ňom prameň všetkého dobra: ak si slabá, nadobudneš silu; ak si pokúšaná, získaš víťazstvo; ak si upadla do hriechu, dotkne sa ťa súcitná a mocná ruka, ktorá ťa zodvihne; ak sa cítiš užiaľená, nájdeš potechu; ak si chladná, zostúpi na teba oheň,

ktorý ťa rozohreje; ak ťa trápi hlad, okúsiš lahodný pokrm Božej vôle. S týmto slovom ti nebude už nič chýbať; už nebudeš osamotená, pretože tvoja Matka ti bude robiť sladkú spoločnosť a naplnená materinskou starostlivosťou urobí všetko preto, aby ťa urobila šťastnou. Ak privoľíš a budeš prežívať svoj život zjednotená so mnou, potom sa ja, nebeská vládkyňa, postarám o to, aby ti nechýbalo nič z toho, čo potrebuješ.

Keby si len vedela, aké úzkosti prežívam, aké ľútostné vzdychy vychádzajú z mojich úst a koľké slzy roním kvôli svojim deťom! Keby si len vedela, ako veľmi túžim po tom, aby si počúvala moje ponaučenia z neba a prostredníctvom nich sa naučila žiť v zhode s Božou vôľou!

Keď prijmeš toto slovo, dozvieš sa o neslýchaných divoch: nájdeš tu Matku, ktorá ťa miluje tak veľmi, že za teba obetovala svojho milovaného Syna, aby si aj ty mohla mať účasť na tom istom živote, ktorým ona žila už na tomto svete.

Netrýzni ma, prosím, tou najhoršou bolesťou, neodmietaj ma. Prijmi tento dar z neba, ktorý ti ponúkam. Otvor si srdce pre moje navštívenie a moje ponaučenia. Vedz, že pochodím celý svet, zájdem ku každému jednému človeku, do každej rodiny, do všetkých rehoľných komunít, národov, a ak bude treba, budem chodiť krížom-krážom po svete hoci aj celé stáročia, až kým ako kráľovná nezhromaždím svoj ľud a ako matka svoje deti, ktoré budú poznať Božiu vôľu a dovoľia jej kralovať v celom svojom živote.

Tolko moje vysvetlenie k účelu tohto slova. Tí, ktorí ho s láskou prijmú, budú prvými spomedzi mojich šťastných detí, ktoré budú patriť do kráľovstva božského *fiat*, a ja si zlatými písmenami zapíšem ich mená do svojho srdca.